

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 3To/50/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2218011737
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 04. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Janka Klčová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2019:2218011737.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Janky Klčovej a sudcov JUDr. Jozefa Piknu a JUDr. Rastislava Kresla, v trestnej veci proti obžalovanému T. B. pre obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 odsek 1 písm. c), písm. d), ods. 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na ustanovenie § 138 písm. j) Trestného zákona, o odvolaní prokurátora Okresnej prokuratúry Dunajská Streda proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda zo dňa 12.12.2018, č. k. 4T/92/2018 - 510, na verejnom zasadnutí konanom dňa 4.4.2019 v Trnave, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie prokurátora Okresnej prokuratúry Dunajská Streda, z a m i e t a .

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom Okresný súd Dunajská Streda zo dňa 12.12.2018, č. k. 4T/92/2018 - 510 uznal obžalovaného T. B. za vinného z obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 odsek 1 písm. c), písm. d), ods. 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na ustanovenie § 138 písm. j) Trestného zákona na tom skutkovom základe, že

v presne nezistenom čase si na presne neustálenom mieste od doposiaľ neustálených osôb zadovážil a prechovával v mieste trvalého bydliska na adrese C. S., F. cesta č. XXX/X, v byte č. X na prvom nadzemnom podlaží vchodu č. J. rôzne druhy psychotropných a omamných látok (marihuany a pervitín), pričom tieto následne od presne neustáleného času až do mesiaca marec 2018 distribuoval medzi bežných užívateľov a to najmä N. M., nar. XX.XX.XXXX, A. A., nar. XX.XX.XXXX, M. N., nar. XX.XX.XXXX, P. P., nar. XX.XX.XXXX a ako protislužbu ich poskytoval P. K., nar. XX.XX.XXXX a následne dňa 27.03.2018 o 18.35 hod. v mieste trvalého bydliska prechovával za účelom vlastného užívania a taktiež za účelom ďalšej distribúcie plastovú dózu s 8 kusmi alobalových skladačiek s obsahom sušenej rastliny a zatavenú plastovú striekačku s obsahom kryštalickej látky, pričom expertíznym skúmaním bolo zistené, že v plastovej nádobe (stopa č. 6A) sa nachádza sušené konope (marihuana) s celkovou hmotnosťou 3115 mg, s priemernou koncentráciou 13,5 % hmotnostných THC, obsahujúci 421 mg THC, ktoré množstvo zodpovedá najmenej 14 dávkam drogy a sušené konope (stopa č. 6B) s celkovou hmotnosťou 6292 mg, z toho hmotnosť upotrebitel'ného konope predstavuje 6150 mg s priemernou koncentráciou 16,4 % hmotnostných THC, obsahujúci 1009 mg THC, ktoré množstvo zodpovedá minimálne 34 dávkam drogy a v zaistenej plastovej striekačke (stopa č. 7) sa nachádza 1064 mg metamfetamínu s priemernou koncentráciou účinnej látky metamfetamínu 36,5 % hmotnostných, obsahujúce 388 mg absolútneho metamfetamínu, ktoré množstvo zodpovedá minimálne 10 dávkam drogy, pričom celková hodnota zaisteného množstva drogy (metamfetamínu a marihuany) je minimálne 125,99 Eur, pričom podľa zákona č. 139/1998 Z.z. o omamných, psychotropných látkach, a prípravkoch v znení neskorších predpisov je tetrahydrokanabinol zaradený do I. skupiny psychotropných látok a metamfetamín do II. skupiny psychotropných látok.

Za to okresný súd obžalovanému uložil podľa 172 odsek 2 Trestného zákona, § 36 písm. l), § 37 písm. m), § 38 ods. 2, § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 8 (osem) rokov so zaradením podľa § 48 odsek 3 písmena b) Trestného zákona na výkon trestu do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s maximálnym stupňom stráženia. Zároveň podľa § 76 odsek 1, § 78 odsek 1 Trestného zákona okresný súd obžalovanému uložil ochranný dohľad na 3 (tri) roky.

Podľa § 60 odsek 1 písm. a) Trestného zákona okresný súd obžalovanému uložil trest prepadnutia vecí a to: digitálna váha zn. Baurer bez výrobného čísla, mikroténové sáčky, dve do seba vložené časti plastových fliaš tzv. bongo, elektronická váha s nápisom Electronic Pocket Scale striebornej farby, elektronická váha zn. Tedy striebornej farby, mobilný telefón zn. Nokia 301, IMEI: XXXXXXXX, ďalej nečitateľné, s batériou, B. K., bez pamäťovej karty, mobilný telefón zn. Samsung, IMEI: XXXXXXXXXXXXXXXX s batériou, so SIM kartou, bez pamäťovej karty. Podľa § 60 ods. 5 Trestného zákona sa vlastníkom prepadnutých vecí stáva štát.

K výroku o vine obžalovaného okresný súd v odôvodnení rozsudku uviedol, že prijal vyhlásenie obžalovaného, že je vinný zo spáchania skutku uvedeného v obžalobe, pričom vyhodnotením priznania sa obžalovaného ako i s poukazom na obsah spisu prvostupňového súdu sp. zn. 4T/92/2018, v ňom sa nachádzajúce listinné dôkazy a všetky ďalšie dôkazy z prípravného konania, mal jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností za preukázané, že obžalovaný sa dopustil skutku, spáchanie ktorého mu obžaloba kladie za vinu. Skutok obžalovaného ako po objektívnej tak i po subjektívnej stránke naplňuje všetky zákonné znaky skutkovej podstaty obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d), ods. 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na ustanovenie § 138 písm. j) Trestného zákona a preto ho okresný súd uznal v celom rozsahu vinným.

K výroku o treste a ochrannom opatrení okresný súd uviedol, že z odpisu registra trestov zistil, že obžalovaný bol v minulosti jedenkrát súdne trestaný a to trestným rozkazom Okresného súdu Dunajská Streda sp. zn. 1T/55/2016 zo dňa 29.04.2016, právoplatným dňa 20.05.2016 pre prečin nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 171 ods. 1 Trestného zákona. Obžalovanému bol uložený podmienečný trest odňatia slobody vo výmere osem mesiacov so skúšobnou dobou na dva roky do 20.05.2018 ako i trest prepadnutia vecí. Na strane obžalovaného zistil jednu poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. l) Trestného zákona a jednu priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. m) Trestného zákona. Pri rovnováhe poľahčujúcej a priťažujúcej okolnosti podľa § 38 ods. 2 Trestného zákona vzhľadom na vyhlásenie obžalovaného podľa § 257 ods. 1 Trestného poriadku, ktoré jeho vyhlásenie je neodvolateľné, vychádzajúc zo stanoviska trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu SR z 27.06.2017 sp. zn. Tpj 55/2016 (R 44/2017) obžalovanému s poukazom na ustanovenie § 39 ods. 2 písm. d) a ods. 4 Trestného zákona mimoriadne znížil uložený trest odňatia slobody pod dolnú hranicu zákonnej trestnej sadzby na 8 (osem) rokov. Dolná hranica zákonnej trestnej sadzby pri uvedenom skutku je od 10 (desať) rokov.

Vzhľadom na vyhlásenie obžalovaného, ktorý svoje konanie oľutoval, prvostupňový súd obžalovanému mimoriadne znížil uložený trest odňatia slobody pod dolnú hranicu zákonnej trestnej sadzby na osem rokov, výkon ktorého považuje pri vyhlásení obžalovaného o jeho vine za primeraný a zákonu zodpovedajúci. Okrem uloženého trestu odňatia slobody vo výmere osem rokov obžalovanému bude premenený aj predchádzajúci podmienečný trest odňatia slobody vo výmere 8 mesiacov v zmysle § 50 odsek 4 Trestného zákona.

Vzhľadom na závažnosť spáchaného skutku prvostupňový súd obžalovaného podľa § 48 ods. 3 písm. b) Trestného zákona na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s maximálnym stupňom stráženia.

S poukazom na § 76 odsek 1 a 78 odsek 1 Trestného zákona, keďže pri spáchanom skutku ide o obzvlášť závažný zločin, prvostupňový súd obžalovanému zároveň uložil aj ochranný dohľad na tri roky.

Podľa § 60 ods. 1 písm. a) Trestného zákona obžalovanému bol uložený aj trest prepadnutia vecí s tým, že vlastníkom prepadnutých vecí uvedených vo výrokovej časti rozsudku podľa § 60 ods. 5 Trestného zákona sa stáva štát.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie prokurátor Okresnej prokuratúry Dunajská Streda čo do výroku o treste v neprospech obžalovaného (č. l. 504), ktoré odôvodnil na č. l. 518 - 521. V písomne odôvodnenom odvolaní prokurátor uviedol, že vzhľadom na charakter spáchanej trestnej činnosti ako aj osobu obžalovaného, má za to, že mimoriadne zníženie trestu pod dolnú hranicu trestnej sadzby v danom prípade nie je v súlade s ustanoveniami § 34 ods. 1, ods. 4 Trestného zákona a zároveň samotná aplikácia § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona neprichádza v danom prípade do úvahy. Samotné zdôvodnenie aplikácie mimoriadneho zníženia trestu súdom je arbitrárne. Okresný súd žiadnym spôsobom neodôvodnil svoje úvahy, ktoré ho viedli k záveru o možnosti mimoriadneho

zníženia trestu pod dolnú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby (resp. tieto úvahy sú v zásade obmedzené výlučne na konštatovanie, že obžalovaný urobil vyhlásenie a oľutoval svoje konanie). Nie je zrejmé, z čoho prvostupňový súd vychádzal keď dospel k záveru, že práve u obžalovaného sú splnené podmienky na inštitút mimoriadneho zníženia trestu.

Prvostupňový súd oprel svoje právne úvahy pri ukladaní trestu a hlavne pri aplikácii ustanovenia § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona o stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu SR z 27. júna 2017, č. Tpj 55/2016, podľa ktorého, ak možno páchatelovi trestného činu pri uzatvorení a schválení dohody o vine a treste mimoriadne znížiť trest podľa § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona, teda v situácii vopred dohodnutého trestu, možno (teda nie obligatórne) toto ustanovenie per analogiam a pri použití argumentu a minori ad maius (od menšieho k väčšiemu) použiť aj v prípade uznania viny podľa § 257 ods. 1 písm. b), c) Trestného poriadku (po prijatí takého vyhlásenia súdom) keďže páchatel (procesne ako obžalovaný) neodvolateľne prijal všetky právne účinky uznania viny bez toho, aby bolo akýmkoľvek spôsobom predznamenané rozhodnutie súdu o druhu a o výške uloženého trestu.

Podľa názoru prokurátora samotná argumentácia a minori ad maius (teda od menšieho k väčšiemu) patrí do širokej skupiny tzv. argumentov logického a rétorického výkladu práva a spadá do podskupiny Argumentum a fortiori (a potiori), kde takisto patrí tzv. kontra argument a maius ad minori (teda od väčšieho k menšiemu). Tzv. logický výklad práva používa zásady a pravidlá logiky pri objasňovaní zákona. Argument a fortiori ("argument zo silnejšieho dôvodu") je jeden z módov analogického usudzovania. Jeho základná forma znie: „ak platí x, o to viac musí platiť y“, pričom x a y zdieľajú nejakú spoločnú vlastnosť v rôznom stupni intenzity (x menej, y viac). Argument a fortiori má dve základné podoby: a) a maiori ad minus (od väčšieho k menšiemu), b) a minori ad maius (od menšieho k väčšiemu). Podľa tohto výkladu sa dá vo všeobecnosti uviesť, že ak je určité konanie zakázané, tým skôr bude zakázané konanie rovnakej kvality, ale väčšej intenzity (a minori ad maius). Inak povedané zákaz konania menej závažného logicky predpokladá zákaz konania závažnejšieho. Opakom tohto argumentu je argument a maiori ad minus (od väčšieho k menšiemu), podľa ktorého ak je určité konanie dovolené, tým skôr bude dovolené konanie rovnakej kvality, ale nižšej intenzity. Inak povedané ak niečo platí pre určitú skupinu, musí to logicky platiť aj pre jej podskupinu.

Za druhé je podľa prokurátora potrebné uviesť, že inštitút tzv. analógie (per analogiam), ktorej účelom je vyplniť medzeru zákona, teda vyriešiť prípady, ktoré zákonodarca nepredvídal a preto neupravil, prípadne rýchlo reagovať na nové kultúrne, spoločenské a iné zmeny a požiadavky, ktoré v čase, kedy došlo k tvorbe zákonnej normy ešte neboli známe ani badateľné. Takisto sa dá uviesť, že analógiou sa vyplní medzera zákona, teda že určité konanie, ktorého znaky nie sú v zákone uvedené a popísané sa subsumuje (podraduje) pod zákonné ustanovenie, ktoré upravuje iný podobný prípad. Analógiou sa teda v zmysle právne logického postupu upravujú javy, na ktoré zákon nereaguje a napriek tomu je prítomná potreba ich riešenia. Preukázanie existencie samotnej objektívnej potreby, teda dôvodnosti použitia inštitútu analógie, musí byť takisto zrejmý. Táto potreba musí byť do určitej miery všeobecne prítomná a jej nutnosť musí byť zrejmá.

V žiadnom prípade sa však analógia nemôže vzťahovať na javy a skutočnosti, ktoré sú zákonnou normou priamo upravované a predpokladané a z jej znenia je celkom zrejmé, akým spôsobom sa na konkrétnu skutočnosť alebo jav bude nahliadať a ako sa v má v týchto prípadoch postupovať. Uplatňovanie analógie v týchto prípadoch je možné označiť za určité nerešpektovanie ducha zákona, nakoľko takáto analógia musí logicky ponúkať riešenia iné, než aké predpokladá zákon a iné než aké boli predpokladané samotným zákonodarcom. Takýto postup môže viesť aj k určitému druhu svojvoľnosti výkladu práva, teda nahrádzaniu zákonom stanoveného postupu postupom iným. V prípade, že norma nie je súladná s právno-logickou argumentáciou, je potrebné zmeniť samotnú normu a nie ju nahrádzať prameňmi práva nižšej sily, prípadne používať akúsi formu analógie, ktorá nemá právny základ. Analógia v trestnom práve je takisto absolútne vylúčená napríklad v otázkach, ktoré tresty a ochranné opatrenia a za akých podmienok možno ukladať.

S poukazom na vyššie uvedené sa podľa názoru prokurátora nie je možné s argumentáciou prvostupňového súdu v žiadnom prípade stotožniť, nakoľko je založená na nesprávnom ako logickom, tak aj právnom posúdení možnosti použitia ustanovenia § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona, pričom poukazovanie na akúkoľvek analógiu je neprípustné. Takisto má za to, že právna argumentácia a minori ad maius (teda od menšieho k väčšiemu) v tomto prípade nemá logické opodstatnenie, nakoľko upravuje celkom iné javy. K použitiu analógie ešte uviedol, že v tomto prípade neexistuje žiadny dôvod sa nad jej použitím vôbec zamýšľať, nakoľko v uvedenom prípade absentuje jednak existencia akejkoľvek medzery zákona (zákon jasne a absolútne presne definuje za akých podmienok možno použiť ust. §

39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona) a zároveň ani v nekonkrétnych kontúrach nie je známa samotná potreba, teda nutnosť (naliehavý právny záujem) použiť akúkoľvek analógiu.

Trestný zákon veľmi explicitne v ustanovení § 39 Trestného zákona definuje, kedy a za akých podmienok je možné u páchatel'a použiť inštitút mimoriadneho zníženia trestu a táto definícia nepripúšťa žiaden iný výklad.

Najvšeobecnejšia zásada použitia inštitútu mimoriadneho zníženia trestu odňatia slobody je daná ustanovením § 39 ods. 1 Trestného zákona. Toto ustanovenie hovorí, že ak súd vzhľadom na okolnosti prípadu alebo vzhľadom na pomery páchatel'a má za to, že by použitie trestnej sadzby ustanovenej týmto zákonom bolo pre páchatel'a neprímerane prísne a na zabezpečenie ochrany spoločnosti postačuje aj trest kratšieho trvania, možno páchatel'ovi uložiť trest aj pod dolnú hranicu trestu ustanoveného týmto zákonom.

Následne ustanovenie § 39 v ods. 2 Trestného zákona opisuje ďalšie (špeciálne) podmienky, za akých je možné mimoriadne znížiť trest, pričom v písm. d) uvádza, že takýto postup je možný v konaní o dohode o uznaní viny a prijatí trestu. Je zrejmé, že v tomto prípade na mimoriadne zníženie trestu odňatia slobody nie je potrebné vyhodnocovať podmienky uvedené v ustanovení § 39 ods. 1 Trestného zákona, nakoľko samotná existencia a splnenie podmienok na konania o dohode o vine a treste je dôvodom na zníženie trestu pod dolnú hranicu zákonom stanovenej sadzby. Mimoriadne znížiť trest odňatia slobody však súd nemôže v akomkoľvek rozsahu. Maximálnu možnú mieru mimoriadneho zníženia totiž upravuje ustanovenie § 39 ods. 3 Trestného zákona a dopĺňa ho ustanovenie § 39 ods. 4 Trestného zákona, kde je jasne definované, že v konaní o dohode o vine a treste je možné uložiť trest odňatia slobody znížený o jednu tretinu pod dolnú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby a v prípade taxatívne vymedzených trestných činov uvedených v odseku 3 písm. a) trest odňatia slobody nie kratší ako dvadsať rokov.

V prípade, ak sú splnené podmienky ustanovenia § 39 ods. 1, ako aj ustanovenia § 39 ods. 2 písm. d) Trestného zákona kumulatívne, pričom prokurátor vyhodnotí, že použitie ustanovenia § 39 ods. 1 Trestného zákona je pre páchatel'a priaznivejšie, jednoducho nezačne konanie o dohode o vine a treste a na páchatel'a podá obžalobu.

Podľa názoru prokurátora je teda zrejmé, že na aplikáciu ustanovenia § 39 Trestného zákona ako celku nie je nutné použiť akúkoľvek analógiu, nakoľko nie je prítomná ani medzera v zákone ani iná potreba (iný jasne definovateľný právny záujem). Toto ustanovenie veľmi jasne definuje kedy, akým spôsobom a za akých podmienok je možné inštitút mimoriadneho zníženia trestu aplikovať.

Takisto je úplne zrejmý úmysel samotného zákonodarcu, ktorý spočíval v tom, aby boli osoby, ktoré splnia podmienky na konanie o dohode o vine a treste zvýhodnené pred osobami, ktoré takéto podmienky nespĺňajú. Nakoľko sa jednalo o celkom nový inštitút, zákonodarca ho mal úmysel koncipovať tak, aby bol pre páchatel'ov atraktívny. Atraktívnym sa mal stať aj pre samotné orgány činné v trestnom konaní a súdy, ktoré by do určitej miery časovo aj materiálne odbremeňovala, nakoľko by im odpadla povinnosť vykonať dokazovanie v takom rozsahu, ako predtým. Úloha súdu sa v tomto prípade zúžila výhradne na preskúmanie zákonnosti a primeranosti dohodnutého trestu a na preskúmanie možnej prítomnosti závažného porušenia procesných predpisov, najmä porušenia práva na obhajobu.

Slovenská trestnoprávna teória považuje inštitút dohody o vine a treste za odklon v trestnom konaní pre jeho zjednodušenú formu, ktorý ale nie je alternatívou k potrestaniu, pretože pri jeho aplikácii dochádza k uloženiu trestu. Hlavnou podstatou dohody o vine a treste v podmienkach Slovenskej republiky je uzavretie obojstranne výhodnej dohody medzi prokurátorom na jednej strane a obvineným na strane druhej o spôsobe ukončenia trestnej veci, pričom takáto dohoda podlieha schváleniu súdu. Zákonodarca dôležité postavenie pri uplatňovaní inštitútu dohody o vine a treste zákonodarca priznal prokurátorovi (pánovi prípravného konania a zároveň „zástupcovi štátnej moci“), ktorý celé „dohadovacie konanie“ tzv. riadi a na súd podáva návrh na schválenie už uzatvorenej dohody o vine a treste. Prokurátor teda do určitej miery v konaní o dohode o vine a treste nahradil súd, nakoľko práve on je ten, kto definitívne stanovuje výšku dohodnutého trestu, pričom súdu zostala úloha výhradne prieskumná. Jedná sa pritom o významné posilnenie právomocí a postavenia prokurátora v trestnom konaní, pričom je zrejmé, že presne taký bol aj zámer zákonodarcu.

Podotkol, že samotné konanie o dohode o vine a treste je čisto procesno-právnym inštitútom, pričom jeho odzrkadlenie v hmotnoprávnej norme spočíva výhradne v ustanovení § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona. Procesný postup je upravený v ustanovení § 232 a § 233 Trestného poriadku (vzťahuje sa na prípravné konanie) a následne v ustanovení § 255 ods. 3 a § 331 až 335 Trestného poriadku (konanie pred súdom). Je zrejmé aj to, že úmysel zákonodarcu spočíval v tom, aby sa čo možno najväčší počet trestných vecí ukončil "dohodou" v prípravnom konaní a páchatel', ktorý takýto postup nevyužije automaticky stráca možnosť využitia inštitútu mimoriadneho zníženia trestu podľa §

39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona. Súd v tomto prípade mal byť len akousi formou garancie dodržiavania zákonnosti a primeranosti, ktorá spočívala v schválení dohody, prípadne jej odmietnutí. Je síce pravdou, že k začatiu konania o dohode o vine a treste môže dôjsť aj po podaní obžaloby a po začatí hlavného pojednávania, zákon však aj v tomto prípade priznáva najdôležitejšie postavenie prokurátorovi, nakoľko len ten má právo takého konanie začať a realizovať. Bez jeho súhlasu ku konaniu o dohode o vine a treste dôjsť v žiadnom prípade nemôže. Nakoľko v konaní o dohode o vine a treste zákon priznáva takmer výlučné a rozhodujúce postavenie osobe prokurátora, je zákonite a logicky len on osobou, ktorá môže rozhodnúť o použití ustanovenia § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona, vyhodnotiť jeho opodstatnenosť ako aj celkový rozsah takého mimoriadneho zníženia trestu. Takisto je výhradne na jeho uvážení, či vôbec k uplatneniu inštitútu dohody o vine a treste pristúpi a ak áno, či pri dohadovaní o výške trestu vôbec použije ustanovenie § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona.

Vyššie uvedené skutočnosti jasne vyplývajú zo znenia ako aj z filozofie a celej koncepcie trestnoprávných predpisov, pričom nie je zrejmé, z akého dôvodu by táto koncepcia mala byť ponímaná a vykladaná inak a hlavne z akého dôvodu by si mal jej výklad žiadať použitie akejkoľvek analógie s inými inštitútmi. Konanie o dohode o vine a treste je osobitným a špecifickým spôsobom konania, pričom bezdôvodné spájanie a hľadanie analógií s inými inštitútmi, bez akéhokoľvek dôležitého právneho záujmu, je neprípustné.

Hľadanie dôležitého právneho záujmu v tom, že súd vlastne účelovo zrovnoprávni priznanie v konaní o dohode o vine a treste a vyhlásenie o vine podľa § 257 ods. 1 písm. b), písm. c) Trestného poriadku, vníma ako neprimeraný výklad zákona v prospech páchatel'a trestného činu. Každá stíhaná osoba predsa musí jednoznačne vedieť, aký trest jej v prípade preukázania trestnej činnosti hrozí a aké sú zákonné možnosti na to, aby jej mohol byť uložený trest pod dolnú hranicu zákonom stanovených trestných sadzieb. V prípade, že túto možnosť nevyužije, neexistuje žiaden dôvod na to, aby bola takáto osoba opätovne rovnako zvýhodňovaná po druhý krát.

V prípade, že ustanovenie § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného poriadku bude môcť v prípade splnenia určitých špecifických podmienok aplikovať aj samotný súd, jedná sa celkom zjavne o popretie celého kontextu inštitútu konania o dohode o vine a treste a akési svojvoľné vynechania prokurátora (pána prípravného konania a zástupcu štátu) z procesu určovania výšky a druhu trestu. Takisto sa dá uviesť, že týmto stráca samotné konanie o dohode o vine a treste akýkoľvek zmysel, nakoľko páchatel' nebude žiadnym spôsobom motivovaný začatie takéhoto konania iniciovať a zároveň dáva možnosť páchatel'ovi trestného činu určitým spôsobom manévrovať so svojim priznaním až do štádia konania pred súdom, teda do štádia, kedy je dokazovanie už dokončené a on má možnosť vyhodnocovať silu dôkazov vo svoj neprospech, či vo svoj prospech. Takýto postup je absolútne v rozpore s celou filozofiou konania o dohode o vine a treste, ako zjednodušenej formy trestného konania, nakoľko síce do určitej miery odbremeňuje súd, avšak žiadnym spôsobom neodbreňuje prípravné konanie, teda konanie, kde sa primárne vykonáva zaisťovanie dôkazov.

Ďalej prokurátor uviedol, že zákaz konania menej závažného logicky predpokladá zákaz konania závažnejšieho. Jedná sa teda o tzv. zákazovo vymedzený logický argument, podľa ktorého ak je určitý negatívny jav nedovolený, nemôže byť logicky dovolený negatívny jav závažnejší. Nie je zrejmé, na aké negatívne javy súd v tomto prípade poukazuje a teda logicky ani nie je zrejmé, ktorý z týchto javov vníma ako závažnejší a ktorý ako menej závažný. Už vôbec nie je zrejmé, čo má tento argument spoločné s procesno-právnou úpravou postupu pri konaní o dohode o vine a treste a následným použitím ustanovenia § 39 Trestného zákona. V tomto prípade ako bolo vyššie uvedené mal súd na mysli, že ak môže byť použité ustanovenie § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona v konaní o dohode o vine a treste, môže byť automaticky použité aj pri vyhlásení obžalovaného v zmysle ustanovenia § 257 ods. 1 písm. b), písm. c) Trestného poriadku, ktoré má podľa názoru súdu rovnaké účinky a malo by automaticky byť zvýhodnené rovnako ako priznanie obvineného pri konaní o dohode o vine a treste. Tento predpoklad však nemá žiadnu oporu v zákone a takisto nemá nič spoločné s argumentom a minori ad maius. Uvedený právny názor by skôr vystihoval logicko-právny argument a maiori ad minus (od väčšieho k menšiemu), podľa ktorého, ak je určité konanie dovolené, tým skôr bude dovolené konanie rovnakej kvality, ale nižšej intenzity. V tomto prípade je však takisto nepoužiteľné. Svojvoľné prenesenie právomoci určenej výhradne prokurátorovi na súd, sa nedá definovať a vysvetľovať z hľadiska kvalitatívneho ani z hľadiska nejakej intenzity. Jedná sa totiž výhradne o pomenovanie, určenie a oddelenie právomoci konkrétneho subjektu trestného konania, ktoré s kvalitou a intenzitou nemá nič spoločné a nepatrí do spoločnej skupiny.

S poukazom na vyššie uvedené prokurátor mal za to, že súd mal obžalovanému správne uložiť nepodmienečný trest odňatia slobody na dolnej hranici zákonom stanovenej trestnej sadzby pri aplikácii ustanovenia § 172 ods. 2, § 36 písm. l), § 37 písm. m), § 38 ods. 2 Trestného zákona, t. j. vo výške minimálne 10 rokov, so zaradením do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s maximálnym stupňom

stráženia podľa § 48 ods. 3 písm. b) Trestného zákona. Súdom uložený trest vo výmere 8 rokov je tak potrebné vyhodnotiť ako nezákonný.

Na základe toho navrhol, aby Krajský súd v Trnave ako odvolací súd s poukazom na § 321 ods. 1 písm. d), písm. e), ods. 2 Trestného poriadku napadnutý rozsudok vo výroku o treste zrušil a v zmysle § 322 ods. 3 Trestného poriadku rozhodol o uložení zákonného trestu.

Obžalovaný sa na hlavnom pojednávaní po vyhlásení rozsudku vzdal práva na podanie odvolania a to aj za osoby oprávnené za neho podať odvolanie. Obhajca obžalovaného sa rovnako vyjadril, že sa vzdáva práva na podanie odvolania.

Obžalovaný prostredníctvom svojho obhajcu JUDr. Jozefa Cseha doručil prvostupňovému súdu dňa 7.2.2019 vyjadrenie k odvolaniu prokurátora, v ktorom uviedol, že napadnutý rozsudok prvostupňového súdu považuje za zákonný a správny a uložený trest bude mať na obžalovaného dostatočný výchovný vplyv a bude zárukou, že sa obžalovaný v budúcnosti nedopustí žiadneho protiprávneho konania. Poukázal pri tom na obžalovaným učené vyhlásenie o vine, na oľutovanie skutku obžalovaným ako i na tú skutočnosť, že okrem uloženého trestu vo výmere 8 (osem) rokov v tejto trestnej veci bude musieť obžalovaný vykonať aj ďalší trest vo výmere 8 (osem) mesiacov (v inej trestnej veci), ktorý mu bol uložený ako podmienený trest a podľa § 50 ods. 4 mu bude nesporne premenený na trest nepodmienečný. Taktiež poukázal na to, že mu bol uložený aj ochranný dohľad vo výmere 3 (tri) roky. Navrhol preto, aby Krajský súd v Trnave odvolanie Okresného prokurátora Dunajská Streda podľa § 319 Trestného poriadku ako nedôvodné zamietol.

Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 (podané oneskorene, osobou neoprávnenou alebo osobou, ktorá sa odvolania výslovne vzdala alebo znovu podala odvolanie, ktoré v tej istej veci už predtým výslovne vzala späť alebo bolo podané proti výroku, proti ktorému nie je prípustné) alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3 (súd rozhodol v nezákonnom zložení, obžalovaný nemal obhajcu, hoci išlo o prípad povinnej obhajoby, alebo hlavné pojednávanie bolo vykonané v neprítomnosti obžalovaného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky), preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

Krajský súd v Trnave, ako súd odvolací, postupom uvedeným v citovanom ustanovení zistil, že odvolanie proti rozsudku okresného súdu podala procesná strana na to oprávnená, a to proti výroku, proti ktorému odvolanie podať mohla, pričom tak urobila v lehote ustanovenej v zákone.

Krajský súd vo veci vykonal verejné zasadnutie, na ktoré sa dostavil zástupca krajskej prokuratúry, obžalovaný, tlmočník a obhajcovia obžalovaného, ktorí všetci zotrvali na svojich stanoviskách, pričom obhajca JUDr. Juraj Gavalec navyše uviedol, že v odvolaní prokuratúrou prezentovaný názor je prekonaný judikatúrou aj praxou tak Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ako aj súdov nižších stupňov.

Preskúmaním obsahu spisového materiálu krajský súd zistil, že súd prvého stupňa vykonal na hlavnom pojednávaní vo vzťahu k trestu dostatočné dokazovanie, správne vyhodnotil osobu obžalovaného, jeho predchádzajúci spôsob života, jeho povesť ako aj všetky ďalšie skutočnosti potrebné pre uloženie spravodlivého trestu.

Zo stanoviska trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 27. júna 2017, sp. zn. Tpj 55/2016, na zjednotenie v otázke možnosti/nemožnosti priznania poľahčujúcich okolností podľa § 36 písm. n/ a písm. l/ Trestného zákona v prípade prijatia vyhlásenia obžalovaného o uznaní viny podľa § 257 ods. 1 písm. b/ alebo písm. c/ Trestného poriadku okrem iného vyplýva, že analógia je pri aplikácii Trestného zákona neprípustná v zmysle rozširovania podmienok trestnosti činu nad rámec zákona. V iných smeroch je prípustná, ak v prospech páchatel'a odstraňuje medzeru v zákone a zodpovedá zmyslu a významu riešenej otázky vo vzťahu k analogicky použitému ustanoveniu. Ak možno páchatel'ovi trestného činu pri uzavretí a schválení dohody o vine a treste mimoriadne znížiť trest podľa § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona, teda v situácii vopred dohodnutého trestu, možno (teda nie obligatórne) naposledy označené ustanovenie per analogiam a pri použití argumentu a *minor ad maior* (od menšieho k väčšiemu) použiť aj v prípade uznania viny podľa § 257 ods. 1 písm. b), c) Trestného poriadku (po prijatí takého vyhlásenia súdom), keďže páchatel' (procesne ako obžalovaný) neodvolateľne prijal všetky právne účinky uznania viny (dokonca) bez toho, aby bolo akýmkoľvek spôsobom predznamenané rozhodnutie súdu o druhu a výške uloženého trestu.“

V prvom rade treba uviesť, že spochybňovanie stanoviska Najvyššieho súdu Slovenskej republiky prokurátorom nie je na mieste. Je potrebné toto záväzné stanovisko akceptovať a odvolací súd nenašiel dostatočné argumenty, aby takéto stanovisko spochybnil.

Treba zdôrazniť, že v prípade uznania viny podľa § 257 ods. 1 písm. b), písm. c) Trestného poriadku (po prijatí takeého vyhlásenia súdom) ide o možnosť a nie povinnosť súdu pristúpiť analogicky k mimoriadnemu zníženiu trestu za rovnakých podmienok ako je tomu pri schválení dohody o vine a treste. Je preto potrebné, aby súd, ktorý ukladá takto mimoriadne znížený trest, svoje rozhodnutie (uložiť trest pod dolnou hranicou trestnej sadzby) dostatočným spôsobom odôvodnil.

Odvolací súd uvádza, že samotná skutočnosť, že u obžalovaného je predpoklad premeny trestu odňatia slobody vo výmere 8 (osem) mesiacov z podmieneného na nepodmienečný v inej trestnej veci (Okresného súdu Dunajská Streda sp. zn. 1T/55/2016) nie je relevantným dôvodom na mimoriadne zníženie trestu v prejednávanej trestnej veci.

Odvolací súd však má za to, že s prihliadnutím na postoj obžalovaného k prejednávanej trestnej veci (keď svoj skutok priznal a oľutoval) ako i na tú skutočnosť, že u obžalovaného ide o osobu, ktorá doposiaľ nebola vo výkone trestu odňatia slobody, bude na jeho prevýchovu ako i ochranu spoločnosti postačovať trest vo výmere 8 (osem) rokov.

Preto dospel k záveru, že prvostupňový súd v danom prípade správne a zákonne aplikoval mimoriadne zníženie trestu pod dolnú hranicu trestnej sadzby a takto uložený trest dostatočne spĺňa individuálnu ako i generálnu prevenciu.

Nezistiac preto žiadne podmienky pre zrušenie resp. zmenu napadnutého prvostupňového rozsudku senát Krajského súdu v Trnave odvolanie prokurátora Okresnej prokuratúry Dunajská Streda ako nedôvodné podľa § 319 Trestného poriadku zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.